

РЕШЕНИЕ

№ 2125

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 22.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1502** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 2593 от 20.01.2023 г. и вх. № 6401 от 15.02.2023 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Б. П. З., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника адв. К. Ч. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т.1, б. “б” от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 22 от 10.01.2023 г., издадена от младши автоконтрольор при РУ/С. Б. при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) – Б., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на спора за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че констатираното нарушение не отговаря на фактическите обстоятелства. Излагат се съображения, че в оспорената заповед са посочени различни твърдения, а именно, че оспорващият е управлявал под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, въпреки че е проверен с техническо средство и е дал кръв за медицинско изследване. В тази връзка се подчертава, че мотивите на акта са неясни и това обстоятелство може да се

приеме за липса на мотиви, а неизлагането на такива представлява основание за отмяна на административния акт. На следващо място се посочва, че в недостатъчна степен е спазена установената законова форма, изискуема от чл. 172 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК, тъй като в нея се съдържат някакви семпли мотиви и са посочени някакви фактически основания на издаване на заповедта, но същите не отговарят и не изпълняват изискванията на цитираните две законови разпоредби. Не на последно място се инвокират доводи, че при налагане на конкретната ПАМ с оспорената заповед е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на датата на извършване на нарушението. Оспорващият подчертава, че в заповедта е посочено, че е съставен АУАН, но не са посочени номера и датата на съставения АУАН, нито за какво се отнася този АУАН, нито е изписан препращаш текст, че нарушението на водача е установено с този „съставен АУНА“ и не може да замести непосочването на дата на извършеното нарушение, основание за прилагане на принудителната административна мярка. В хода на съдебното производство жалбоподателят - редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ч., която поддържа жалбата, предлага да се уважи на посочените в нея доводи, както и че издателят на обжалвания акт е изготвил всички документи по отношение на спора, поради което намира, че е налице преднамереност. Претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор при РУ/С. Б. – ОДМВР - Б., редовно призован не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповед № 22 от 10.01.2023 г., № в АИС – АНД 23 – 0339 – 000013 от 13.01.2023 г., която е предмет на обжалване в настоящето производство, е съставена против жалбоподателя, тъй като е взето предвид, че на 10.01.2023 г. около 21, 15 часа в [населено място] на ул. ППП Б79 срещу бензиностанция „О.“ посока към [населено място], управлява лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Лизингова Компания АД, БУЛСТАТ[ЕИК]. При извършена проверка е установено, че водачът отказва да му бъде извършена проверка за наркотични вещества и техните аналози с друг Тест 5000. Издаден е талон за изследване с номер 134012 в Спешен център - С., където водачът да даде кръвна проба за химически анализ. Със заповедта са отнети като доказателства СУМПС №[ЕИК] и контролен талон № [ЕГН].

Ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 10.01.2023 г., като е приел, че е установено извършено нарушение на чл. 174, ал.3 от ЗДвП и са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т.1, б.“б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца“. ЗППАМ е връчена на 10.01.2023 г. на нейния адресат.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това

задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т.2А т. 4 и т. 5, б. „а“, т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младши автоконтрольор към РУ/С. Б. при ОДМВР – Б., по издаване на процесната заповед, произтича от Заповед № 244з – 1516 от 03.09.20219 г. на директора на ОДМВР относно определяне на длъжностни лица от ОДМВР - Б. да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по от Закона за движение по пътищата и Удостоверение УРИ № 244р-6735, издадено от началник сектор КАПОРЧ при ОДМВР – Б..

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ, са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до неправилно приложение на материалния закон.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, който текст предвижда „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. При едно сравнение между нормативно посочения текст и описанието на нарушението в оспорената заповед се констатира съществено разминаване, тъй като в нея е посочено, че „...водача управлява МПС след употреба на наркотични вещества И техните аналози“. Именно замяната на съюза „или“ със съюза „и“ ограничава правото на защита на водача, тъй като с него се въвежда кумулативност между наркотичните вещества и техните аналози, което възпрепятства лицето да разбере точно в какво се състои нарушението, за което му е наложена ПАМ.

При налагане на конкретната ПАМ с оспорената заповед е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на извършеното нарушение. От една страна самата заповед е изключително нечетлива, включително и допълнително представения заверен препис от нея, а от друга в нея не е посочено, как е установено извършеното нарушение по чл. 174, ал.3 от ЗДвП, включително лисват данни да е съставен акт за установяване на административно нарушение. Правната квалификация на твърдяното нарушение е ограничена до посочване само на основния текст „чл. 174, ал.3 от ЗДвП“, но не и до конкретизация на изпълнителното деяние на същото, защото разпоредбата съдържа няколко хипотези. Неконкретизирането на хипотеза, при която е извършено нарушението, представлява съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на лицето и е самостоятелно основание, обуславящо незаконосъобразност на акта.

В заповедта не е посочено дали е издаден талон за медико – химично изследване на

водача, както и дали е получен от него и дали се е явил в посочено време в медицинското заведение, дали е даден биологичен материал за изследване и какъв е резултата от него, както и ако не е извършено – поради какви причини. Описаната фактическа обстановка в обжалваната заповед, основание за прилагане на ПАМ, води до неяснота в основанието за издаването ѝ, вкл. и до липса на предпоставки за прилагането на ПАМ, доколкото отказа на водач да бъде изпробван за употреба на наркотици с техническо средство, при издаден талон за изследване и осъществено изследване за употребата на наркотици в кръвта и урината на водача, в зависимост от резултата от изследването, е възможно да не обоснове приложението на ПАМ по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП или ПАМ да бъде приложена на друго фактическо основание. С оглед на изложеното съдът намира, че посочените непълноти във фактическите основания в заповедта за прилагане на ПАМ съществено ограничават правото на защита на нейния адресат.

Заповедта е издадена при съществен порок във формата ѝ, водещ до нейната незаконосъобразност - основание за отмяна по чл. 146, т. 2 от АПК.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП № 22 от 10.01.2023 г. на младши автоконтрольор при РУ/С. Б. при ОДМВР – Б. е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила.

При този изход на спора следва да се уважи искането на жалбоподателя да му бъдат присъдени сторените съдебно – деловодни разноски по делото, включващи само 10,00 лв. държавна такса и 1200, 00 лв. – адвокатско възнаграждение, в общ размер на 1210,00 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8-ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. “б” от ЗДвП № 22 от 10.01.2023 г., издадена от младши автоконтрольор при РУ/С. Б. при ОДМВР – Б., с която спрямо Б. П. З. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на спора за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – Б. да заплати на Б. П. З., ЕГН [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 1210,00 (хиляда двеста и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

